

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Lvdovici Venegas ... Mariale beatissimae virginis variis
conceptibus moralibus illustratum**

Venegas, Luis

Friburgi Brisgoiae, 1624

Sermo primus

[urn:nbn:de:bsz:31-160454](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-160454)

DE PURIFICATIONE
BEATISSIMAE MARIAE
VIRGINIS.

Sermo Primus.

Pro salutatione Angelica.

NON oritur soletiam in-
eunte vere pulchrior &
splendidior in gremio
auroræ, atque hodiernâ
purificationis luce Sol
Iustitiæ splendidissimus in suæ ma-
tris, quæ iucundissima aurora est,
gremio oritur. Hinc difficultas & ti-
mor concionatoribus enascitur, ne
forfitan in præsentî festiuitate defi-
ciant, & eisdem, quod pullis aquilæ
contingat, cùm intentis oculis solē
intueri non possunt; Aquila enim su-
os pullos ex nido deiicit, neque ut fi-
lios agnoscit, si eorum visus radius
solarib. hebetatur. Idem meritò con-
cionatores timere possumus, cùm
apertum sit, nos perspicaci aquilæ vi-
su solem iustitiæ intueri non posse.
Duo tamen meum animū excitant,
vt solem istum splendidissimum in

auroræ brachiis quiescentem con-
spiciam. Primum est promissio diui-
na, Deus enim suis prædicatoribus
os & sapientiam promisit. *Dabo illis os
& sapientiam Prouerbior. cap. 10.* Licet
ergo visus noster ad micantes solus
radios percipiendos ex se debilis sit,
diuinâ tamen sapientiâ illustratus,
eos aliquantulum attingere poterit. Se-
cundum est: Sol etenim iustitiæ in
Mariæ Sanctissimæ auroræ fulgentis-
simæ brachiis constitutus, licet splen-
didissimè eluceat, velo tamen nostræ
mortalitatis tegitur, & consequenter
nostris oculis accommodatur, vt eum
mentis acie consequi possimus; ad
eum fermè modum, quo olim filij
Israël faciem Moysi ex se radios emit-
tentem conspiciabant, cùm velo ali-
quo operiebatur. Hæc omnia meum
animum attraxerūt, vt in tanta festi-
uitate

vitae verba proferte auferem. Spiritus Diuinus nostram linguam moueat & efficacia verba conferat, vt vestra corda commoueam, quod Virginis Mariae interuentu impetabo. Dicamus Ave Maria &c.

Postquam impleti sunt

dies purgationis Mariae

Luc. 2. cap.

Rodolphus antiquissimus Doctor in Sermone huius festiuitatis quatuor mysteria perpendit, quae a nobis etiam accuratè poterantur haberi. *Pura purificatur: Deus offertur: Redemptor redimitur: Et quod senex iam moriturus gratulatur.* Perpendamus, quæso, primum mysterium. *Pura purificatur.* Id est, purificationis legibus subicitur. Beatissima Virgo hodiernâ die duas leges impleuit, & ad nullam earum tenebatur. Primam olim in lege veteri statutam impleuit, quâ decernebatur, vt mulier quæ suscepto semine masculum peperisset, triginta tribus diebus maneret in sanguine purificationis suae, nec sanctum tangeret, aut sanctuarium ingrederetur, donec dies purificationis implerentur. *Leuitici capite 12.* Ad hanc legem non erat adstricta sanctissima Maria, quia non ex virili semine, sed mystico spiramine conceperat. Aliâ lege decretum erat, vt omnes primo-

geniti, qui per carnis corruptionem ex materno utero egressi fuissent, Deo in templo offerrentur, & quinque siclis, siue monetis redimeretur, nisi aliâs essent ex tribu Leui, isti enim perpetuò in templo permanserant. Neque hac lege tenebatur Beatissima Virgo, quia non propriae carnis corruptione peperit, cum ante partum, & in partu, & post partum virgo extiterit. Si ergo sacratissima & piissima Maria eodem legum tenore, ab eisdem exempta erat, quare legibus purificationis subditur, ac si purificatione indigeret? Respondet optimè Bernardus in Sermone huius diei. *Verè Beata Virgo non tibi opus est purificatione, sed nunquid filio opus erat circumcisione? Esto inter mulieres tanquam vna illarum, quia sic est filius tuus in medio puerorum.* Ac si diceret, si filius propter bonum exemplum, sine vlla circumcisionis necessitate se circumcidi permisit, esto inter mulieres tanquam vna illarum, quia sic est filius tuus in medio puerorum. Ipsum præcipuè in humilitate imiteris, vt sicut se aliis pueris adæquauit, ita & tu aliis fœminis adæqueris; Et quem admodum ipsæ purificantur, ita & tu, etiam si purificatione non egeas. In omnibus fermè Maria sanctissima suo filio similima extitit, in cuius creatione ita se gessit Deus, quem admodum & artifex in formatione annuli se gerit, cum illi vult pretiosum lapidem affigere; in efformati-

Bb

one enim

one enim illius semper pretiosum lapidē cōspicit, vt iuxta illius normam sedem in annulo conficiat; si lapis est rotūdus, rotūdū etiam fundamentum efficit, si quadratus, quadratum etiam locum parat, itaq; eadem figura quæ in lapide reperitur, eadē etiā in annulo relucet. Volens ergo sanctissimū Triados lapidem illum pretiosum, Verbū scilicet Diuinū, sic enim vocatur in sacris literis, *Lapidē, quem reprobauerunt adificantes*, Psal. 117. nostræ naturæ cōmunicare & artificiosè affigere, purissimū totius vniuersi aurū inquisiuit, nempe sanctissimā Virginem, in qua nulla vnquā terrena cogitatio inuenta est. In eo igitur instanti, in quo tota Trinitas sanctissima hanc pulcherrimam creaturam elaborauit, oculos ad Christum affixos tenuit, vnde tanta similitudo inter Christum & suā sanctissimā Matrē orta fuit, vt eadē, quæ de Christo dicuntur, de Beatissimā Virgine efferantur. Quare si ipse inter filios hominum pulcherrimus extitit. *In quē desiderant Angeli prospicere*, 1. *Petri* 1. Ipsa etiam speciosissima fuit, quā sic extollit Spiritus S. *Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te*. Et si filius tantā puritate nitet, vt ipsa puritas dici meritō possit, Maria etiam sanctissima purissima est. Licet ergo inter ipsam & filium infinita distantia sit, cum filius sit verus Deus, & ipsa pura creatura, inter se tamen maximam pportionem seruant; Idēd *Cantic.* 1. & 4. Volens spōsus signū aliqui-

bus suam spōsam indicare, hæc signū designauit. *Oculi tui columbarū*. Spōsa verò suam charissimum sponsum sic alloquuta est. *Oculi tui sicut colūba*. Vbi apertè insinuatur in spōso & spōsa eosdem columbæ oculos reperiri, & consequenter inter sponsum & spon-sam, inter lapidem & annulū, maximam similitudinē versari: Si ergo ita conueniunt, in humilitate etiam assimilentur. *Esto inter mulieres tanquam vna illarū, quia sic est filius tuus in medio puerorū*. Christus Saluator noster cum primò suam personam manifestauit, in Iordanem descendit, vt à Ioanē baptizaretur, qui tantam Redemptoris humilitatē admirās, dixit. *Ego a te debeo baptizari, & tu venis ad me?* *Matth.* 3. Ac si diceret, Ipsa cælorum munditia, ille qui omnibus puritatem confert, & sordes peccatorum delet, à me per baptismum ablui debet? Tunc Christus Saluator Ioanni respondit. *Sine modò, sic enim decet nos implere omnem iustitiam*. Quemadmodum ergo prima Christi manifestatio per baptismum facta fuit, ita prima manifestatio Beatissimæ Virginis post partum, per purificationem effecta est. Et si Christus, qui est splendor Patris, in cuius conspectu cælestia corpora impura videntur, à Ioanē baptizari petit: Maria etiam, quæ totius munditiæ speculum crystallinum existit, legem purificationis implet, in quibus inter matrem & Filium Diuinum maxima similitudo elucet.

elucescit. Discursum nostrum insinua-
uit sanctus Ildesphus Archiepi-
scopus Toletanus, in sermone quo-
dam huius festiuitatis, his verbis.
*Intemerata Dei genitrix, qua se no-
verat nihil legi debere, humilitatis ta-
men gratiã legale voluit exequi præce-
ptum, adimplens illud sapientia. Quan-
tò maior es, humilia te in omnibus, &
coram Deo inuenies gratiam, cap. 3. Quæ
doctrina omnibus totius mundi Ita-
tibus necessaria est, sed præcipuè
à spiritualibus & scrupulosis ma-
ximè obseruanda, qui dum diuinis
fauoribus ac beneficiis magis abund-
ant, humiliiores esse debent, nisi
bona omnia acquisita amittere ve-
lint. Ad cuius ponderationem il-
la Canticorum verba notanda sunt,
quæ hoc intentum accuratè manife-
stant ac probant. Murenulas aureas fa-
ciemus tibi, vermiculatas argento. Cant.
capite 1. Voluit sponsus suam cha-
rissimam spon.sam splendidissimè ex-
ornare, quod ne ipsa insciã præsta-
ret, his verbis illam monuit. Mu-
renulas aureas faciemus tibi vermicu-
latas argento. Novus planè modus
exornandi sponsam. Quare aureæ
murenulæ sponsæ vermibus argen-
teis elaborantur? aurum enim ma-
ioris æstimationis est quàm argen-
tum, ad quid ergò aurum vermibus
decoratur? Hic mysterium supra in-
sinuat magis aperitur; Nam inter
maiora beneficia, quæ à Deo confe-*

runtur, inter præcipua hoc annu-
mandum est, cum videlicet supra do-
na & beneficia à Deo nobis libe-
raliter collata, propriæ miseriæ ver-
mem ponimus. Vermis humilita-
tem demonstrat, vt constat ex illis
nostri Saluatoris verbis ex profunda
humilitate ortis. *Ego sum vermis &
non homo. Psalmo 21. Quòd ergò spon-
sus supra aureas sponsæ murenulas
vermes constituat, non aliud indi-
cat, nisi humilitatem supra omnia
dona diuina elaborandam esse, quæ
omnes virtutes miro artificio ac ve-
nustate decorantur. Altiùs ista re-
petamus, charissimi filii, quia ex hu-
ius penetratione tota nostra perfe-
ctio dependet. Diuersos sanè effe-
ctus in eadem materia causant præ-
stantissima virtus humilitatis, & exi-
tiosum superbiæ vitium: Superbia
enim diuinæ misericordiæ auro, no-
stræ miseriæ vermem obducit, hu-
militas verò super aurum vermes ex-
truit, vt pulchriùs elaboretur: Su-
perbia, torquem beneficiis diuinis
superponit, humilitas verò murenu-
las, Origines ad nostrum propositum
explicat illa verba. *In labore homi-
num non sunt, & cum hominibus non
flagellabuntur. Idèd tenuit eos super-
bia. Psalmo 72. Et Cajetanus sic
accuratè vertit. Idèd torques illo-
rum superba. Id est, superbia in ip-
sis torquem elaborauit, quo collum
cingatur, diuinà verò misericor-**

diâ tanquam filo vtuntur, vt torques perficiatur, humilitas autem ex donis ac beneficiis diuinis, murenulas conficit. *Murenulas aureas faciemus tibi. &c.* Sed quæ differentia est inter torquem & murenulas? In multis quidem differunt. Imprimis torques collum erigit, murenulæ verò ex auriculis pendent, & si magnæ sint, caput humiliant ac deprimunt. Superbi ergò multitudine beneficiorum erecto collo incedunt, & alios despicietes in altum eriguntur. *Ided tenuit eos superbia.* Iustus verò beneficiis diuinis magis in propria æstimatione vilescit. Secundò differunt, quia torques colli defectus operit, ne exterius appareant, murenulæ verò deformitatem aurium non tegunt, cum auriculas non operiant. Superbus igitur cœlesti fauore & beneficiis acceptis, proprios defectus occultare studet, ided nõ humiliatur, quia motiua humilitatis obiecta sunt. Iustus tamen cum donis diuinis magis abundat, humilior est, quia beneficiis diuinis propriæ miseræ vermem non abscondit, non torquem, vt defectus lateant, sed murenulas argento vermiculatas conficit, quæ ex auribus pendentes illi ad aurem loquuntur ac monent, vt propriæ imbecillitatis recordetur, & quòd ex suis viribus nihil sine gratiâ diuinâ potest, nec valet, quare iuxta multitudinem donorum propriæ vilitatis cognitio crescit, & consequenter su-

per aurum non torquem sed argenteos vermes elaborat. *Murenulas aureas faciemus tibi vermiculatas argento.* Hæc doctrina in Beatissima Virgine ad viuam expressa reperitur, in qua humilitas meliùs quàm in cæteris creaturis in heroico gradu splenduit. Cum enim Angelus illustrissimis titulis eam salutasset, gratiâ plenam appellans, & supremam matris DEI dignitatem prænuncians, ipsa tamen supra prædictos titulos honorificetissimos, humilitatis vermem appoluit. *Ecce ancilla Domini, &c. Luca 1.* Dum DEVS magis eam exaltabat, ipsa de se viliùs sentiebat, quod in ipsa Filii DEI conceptione compertum fuit, ita enim se deiecit, vt propriæ dignitatis quasi oblita, montana Iudææ sine comitatu conscenderit, vt suam cognatam Elisabeth salutaret; quæ tantam humilitatē admirata dixit. *Vnde hoc mihi, vt veniat mater Domini mei ad me? Luca cap. 1.* Sed non ided Beatissima Maria officia charitatis & humilitatis omisit, quin potiùs per aliquod tempus cum sua cognata commorata est, vt omnia obsequia & seruitia præstaret. Et hodiernâ luce cum suum filium absque virili semine & corruptione peperisset, & consequenter legibus purificationis non teneretur, ita tamen se humiliavit, vt cum cæteris sceminis legem purificationis impleuerit. Secundum mysterium huius festi-

uita

nitatis est, quia, ut perpendit Rodolphus; *Deus offertur*: Ipsa inquam Verbi Divini persona, quæ nostram humanitatē assumpsit, hodiè per manus sanctissimæ Virginis offertur. In hoc mysterio duo ponderanda sunt; primò huius sacrificii magnitudo. Secundò Dei erga homines intensissimus amor. Si huius sacrificii magnitudinem attentè perpendamus, notandam planè differentiam inter hoc & alia antiquæ legis sacrificia reperiemus. Deus noster semper sacrificia desideravit, ac voluit ut homines ei sacrificia offerrent, quæ signa quædam sunt pacis & obedientiæ proprio creatori debita. Quamprimùm Deus nostros primos parentes creavit, & in paradiso voluptatis constituit, eis liberam facultatem concessit, ut ex fructibus omnium arborum gustarent, solùm unam arborem sub pœna mortis prohibuit. Quòd si à mescopū & finem huius præcepti petatis, quare Deus fructū huius arboris prohibuerit. Respondeo in hac prohibitione hoc motivo eū ductū fuisse, nempe ut nostri primi parentes opportunā occasionem offerendi sacrificium habuissent, fructum enim vetitæ arboris conspicientes; ac esum illius exoptantes, hoc desiderium in sacrificium offerre possent, si ex Dei amore & obedientia promptam ad obediendum voluntatem indicarent. In

sacrificiis etiam Abel & Cain appetè conspici potest, quo affectu Deus erga sacrificia feratur. Bonitas enim & iustitia Abel, ex qua in sacris litteris commendatur, & ruina ac nequitia Cain in sacrificiis manifesta fuerunt, quæ tam in lege naturali, quàm in scripta cōtinuata fuerunt. In lege tamen gratiæ sacrificium quod offertur, est ipse Deus nostrā mortalitate indutus, qui hodiè Mariæ sanctissimæ purissimis manibus Patri æterno immolatur. Vbi notanda est differentia inter hoc sacrificium & alia quæ olim in lege antiqua offerebantur. Ista enim ex intentione suam bonitatem mendicabant, in tantum enim sacrificium Deo gratum & acceptum erat, in quantum rectā intentione immolabatur, neque enim Deus carnibus taurorum delectatur, aut hircorū sanguinem bibit, ut ipse per Prophetam testatur. *Nunquid carnes taurorum manducabo, aut sanguinem hircorum potabo? Psalm. 49.* Quòd si hæc sacrificia postulabat, non propter ipsa petebat, sed præcipuè, ut simul cum eis nostra corda duceret, & ad se alliceret. Sacrificium tamen hodiernum non ex intentione offerentis, sed ex se suam præstantiam & valorem sortitur, imò intentioni bonitatem communicat, quia Deus ipse in hoc sacrificio immolatur. In aliis sacrificiis primò Deus ad offerentis intentionem

nem, postea ad rem oblatam attendebat. *Respexit Dominus ad Abel & ad munera eius. Genesis 4.* Quia sacrificii bonitas ex offerentis bonitate pendebat. Sed in hodierno sacrificio prius Pater Aeternus sacrificium, quam offerentem respicit; quia oblatum sacrificium est Christus Dominus, offerens verò Beatissima Virgo, & cum Deo multò magis Filius Diuinus, quam Mater placeat, ita etià & sacrificium, quam offerens. Quare videtur mihi, quòd hodiernà die Beatissimi. Virgo sic Patrè Aeternum alloquuta est. *Respice in faciem Christi tui. Psal. 83.* vt Pater Diuinus potius ad rem oblatam, quam ad offerentem oculos conuerteret. Secundò ponderandus est in hoc sacrificio imensus amor, quo Deus erga hominem afficiebatur, & desiderium ardentissimum, quo cor diuinum ardebat, vt pro hominibus pateretur, cum in tam tenera aetate per manus Mariæ sanctissimæ suo Patri offeratur. Nostro sanè iudicio hoc sacrificium dulcissimi infantis, non aliud mihi videtur, quam representatio quædam alterius sacrificii cruenti, quod idem Iesus, cum triginta annorum fuerit, suo Patri Diuino in cruce offeret, modò verò sanctissimus Iesus in sua infantia hac representatione delectatur, & se ipsum quasi pro hominibus patientem considerat, & in futuris exercet. Ad hoc rectè per-

pendendum reuoco in memoriam id, quod pueris contingere solet, cum ad aliquam religionem afficiuntur, vix enim quinqueñiū impleuerunt, & ita matrem vexant, ac continuis lachrimis exagitant, vt non desistant quovsq; etiam in tenera aetate illius religionis habitu eos induat. Cum verò puer se religioso habitu vestitū intuetur, ad omnes domesticos tantà hilaritate accurrat, & ita nouis vestibus superbit, ac si regiam dignitatem, aut Tiaram Pontificiam accepisset. Rogo, charissimi auditores, estne puer iste verus religiosus? minimè, solum enim religiosam personam effingit, ac id, quod euolutis aliquibus annis euenturum est, repræsentat. Eadem consideratione in præsentī oblatione vtī possumus, vt corda nostra magis in huius sanctissimi infantis amorem incalescant. Dulcissimus igitur Iesus, cum ab instanti suæ cōceptionis omnia, quæ pro hominibus passurus erat, cognosceret, ita nos dilexit, vt post suam natiuitatem nihil aliud, quam pro hominibus pati & mori desideraret, singula etiam momenta, & horas pro annis computabat, & sine dubio hoc ardens desiderium parentibus innotuit. Dùm ergò Beatiss. Virgo sui filii voluntatem cognouisset, vt in representatione futuræ passionis delectaretur ac occuparetur, hodiernà luce repræ-

præsentatione venturæ passionis induit eum, in templum ducens, quo indicauit aliquando in montem caluariz ducendū fore. Et cū ad templum peruenisset, in manus sacerdotis Simonis deposuit, quo demonstrauit suo tēpore in brachiis crucis cōstituendum, vt ibi hoc sacrificium consumaretur. Tandē pro quinque monetis suum filium à sacerdote redemit; quā repræsentatione proditionem ludæ manifestauit, qui cū esset sacerdos, nostrum saluatorem pro triginta denariis venditurus erat. His repræsentationibus puer Iesus summoperè recreabatur, quia sibi præ nimio desiderio hæc omnia, & proditionem & venditionem Iudæ iam adesse videbatur, imò, & turpissimam passionem, quam sibi vt præsentē effingebat: tanto propter hominē patiendī desiderio tenebatur, in quo suum amorē imensum erga homines apertis iudiciis demonstrauit. Hæc sunt, Charissimi filii, nostri saluatoris etiam ab inuēte ætate desideria. Quis ergò vestrū tam durus & frigidus erit, qui tanti amoris igne non inflammetur? Quis suā recreationem & gaudiū suum in inlaboribus pro Christo tolerandis non constituet? Cū passionis & mortis dies sit nostri redemptoris recreatio, si passio amarissima & mors crudelissima pro omnium hominū salute & amore, dies est sponsationis & lætitiæ cordis sui, quare mo-

lestiæ huius vitæ, ceteræ, pœnitentiæ, paupertas, mortificatio &c. non hilariter & libenti animo accipienda sunt? Et si Christus Saluator noster, cū non patitur, saltem in suæ mortis figura & repræsentatione occupatur; quare etiam Christianus, iam quod pro Christo de facto non patitur, in repræsentatione tamen passionis nostri Saluatoris aliquod temporis spatia non infumet? Apostolus Paulus tam sedulò Christum imitabatur, & tam ardentem pati pro ipso desiderabat, vt si aliquando de facto pro ipso non pateretur, necessarium erat, vt Deus aliquam suæ passionis repræsentationem ante illius oculos proponeret. Ad cuius confirmationem notandum est egregium sacræ scripturæ testimonium ex Actibus Apostolorum. Cū apostolus Hierosolymam tenderet, Cesarëam peruenit, & cū ibi moraretur, quidam Propheta Agabus nomine ad eundem aduentauit, qui Paulum conueniens, cinctorium quo præcinctus erat, abstulit, & eodem his verbis illius pedes ac manus ligauit. *Hæc dicit Spiritus Sanctus. Virum cuius est Zona hæc, sic alligabunt in Ierusalem Iudæi, & tradent eum in manus gentium. Actor. cap. 21.* Mirandum planè est, quod Spiritus Diuinus, qui afflictorum consolator & leuamen est, sic Paulum tot laboribus & angustijs iam antea ab aliis plurimum vexatum, constringat, &

no

nouas angustias & vincula prænunciat, conuenientiùs videtur, si nihil Apostolo ex his, quæ Hierosolymis eventura essent, prædiceret. Optimè tamen à Spiritu Diuino præmonitus est Apostolus Paulus; Sciebat enim consolator Spiritus, quòd sicut carnales homines in representatiõe lasciuia amoris & suarum vanitatum delectantur: ita etiã Paulum in suæ passionis ac tormentorum representatione recreari. Quemadmodum etiam sponsus maximo afficitur gaudio, cum suæ sponse imaginem intuetur: Ita Apostolus duri carceris ac vinculorum imagine lætabatur. Et si Christus ita suam passionem exoptabat, vt ante ipsam necessarium erat aliquod ipsius exemplar proponere: Ita Paulus tanto desiderio pro Christo pati exoptabat, vt dum non patiebatur, necessariũ esset vt Spiritus Sanctus Prophetã mitteret, qui illius manus ac pedes ligaret, ac passiones, vincula & squalentem carcerem prædiceret, vt sic in læticia cordis sui Hierosolymam veniret. Tertium mysterium huius festiuitatis est. *Redemptor redimitur*. Ipse qui est totius generis humani Redemptor, hodie tã vili pretio suæ sanctissimæ matri venditur, vt ei pro quinque siclis seu monetae cedatur. Notate, charissimi filii, quàm paruo pretio Deus donetur nobis. Hic apertè verificatur id quod Deus per Esaiam dixit cap 55. *Omnes sitientes venite ad*

aquas, & qui non habetis argentum, properate, emite & comedite. Venite emite absq; argento & absque vlla commutatione vinum & lac. Quibus verbis Deus homines invitat ad vitalem aquã hauriendam, quæ sitim extinguit & eos qui nõ habent pecunias etiam ad conuiuium vocat, vt fermè gratis emant & comedant vinũ & lac. In hoc loco Esaiæ, duplex Dei proprietas insinuat. Prima & quæ in iustis elucet, est; Deus enim iustis multò plura & maiora bona confert, quàm promittit. Secunda est, nam ea quæ confert, tam vili pretio donat, vt ferè pro nihilo etiam propriam personam concedat, vt in hodierna oblatione constat, in qua Christus Dominus pro quinque monetis suæ sanctissimæ matri veditus fuit, ait ergò propheta Esaias. *Omnes sitientes venite ad aquas &c emite & comedite.* Perpendamus, quæso, modum istum loquendi Prophetæ. *Emite & comedite.* Videtur enim peregrinus & non cohærens cum invitatione. Nam si Deus ad aquas bibendas invitat, quomodo subiungit, *Emite & comedite?* aquæ enim non comeduntur, sed bibuntur. Quare ergò Deus primò ad aquas inuitat, & postea dicit, *Emite & comedite?* &c. Hic prima Dei conditio & proprietas aperitur; bona enim quæ promittit abundanter largitur, multò planè plura quàm hominib. promittit, ad solas aquas inuitat, postea v erò non solam

Solam aquam, sed optimum cibum, æternum nempè gloriæ pondus liberali manu porrigit. *Conuiuium pinguium, pinguium medullatorum. Esai. 25.* Ad dit deindè Propheta. *Venite emite absq; argento vinum & lac.* Vbi eadem Dei conditio manifestatur, conuiuium enim tantum primâ fronte aquâ promittebat, in exequutione tamen vinum & lac continet. Deinde in prædictis Esaiæ verbis non sine mysterio de aqua, vino & lacte mentio fit: Aqua sitim extinguit, vinum cor hominis lætificat & confortat, lac verò somnum causat, vt constat, cum illa fortissima mulier Zizaram interfecit, prius haurtum lactis porrexit, quo ita somno sopitus fuit, vt clauo illius caput terebrare potuerit. Cum ergo insinuat Esaias Deû justis aquâ, vinum & lac conferre, maximum iustorum præmium manifestat, Nam qui Deum adipiscitur, nec sitit, cum Deus sit fons aquæ viæ quæ totâ sitim extinguit; nec cõtristatur, quia vinum Angelorum bibit, quod totum hominem recreat & confortat, suauissimè tandem quiescit, quia lac diuinum hausit, quo dormiens iustus & conquiescens, ea facillè consequitur, quæ à peccatoribus, etiam si cõtinuis laboribus vexentur, inueniri nõ possunt. Quod Propheta psal. 126. accuratè his verbis indicauit. *Vanum est vobis ante lucem surgere: surgite postquam sederitis, qui manducatis panem doloris.* vbi insinuat peccatorum vigilias e-

tiam antelucanas, vanas p̄fusus esse & nullius momenti, vt Eutimius rectè notauit, vocem priorem *Vanum* cæteris connectens. *Cum dederit dilectis suis somnum. Psal. 126.* Hic secunda Dei conditio & proprietates aperitur, iustis enim ita gratis confertur, vt in ipsa pace & quiete eum inueniât, idè hodiernâ die tam vili prætio redimitur, vt constet quàm liberaliter & gratis hominibus conferatur. Vltimum huius celebritatis mysteriû est. *Quod senex iam moriturus gratulatur.* Sanctus enim Simeon iam morti proximus, cum puerum Iesum & suam sanctissimam matrem templum Sanctum Ierusalem ingredientes, intuitus est, cum duplicem illâ columbâ orarum virentis oliuæ gestantem conspexit, absq; dubio summo sui cordis gaudio exultauit, præcipuè cum esset iustus & sanctus, & redemptionem Israel expectaret, *Iustus & timoratus.* Optima sanè attributa pro senè longâ iam ætate confecto, iustus erat & timoratus, ac per reuelationem diuinâ agnoscebat; *Non visurum se mortem, nisi prius videret Christum Domini.* Notanda sunt illa verba *non visurum se mortem &c.* Priusquam sanctus Simeon moreretur, mortem ipsam aspexit, idè non inter mortuos, sed inter viuos annumerandus est, ille planè Deo moritur, qui priusquam mortem aspiciat, vltimum diem claudit, De Basilisco referunt philosophi, quòd si primò hominem aspiciat, suo aspe-

Cc

Et ho-

Et hominem interimat, si verò prius ab homine videatur, basiliscus perit & humano visu necatur. Idem in spiritali morte contingit, quam si quis attentè prævideat, mortem ipsam superat ac deuincit, è contra verò si impuisà morte discedat. Sanctus Simeon mortem prius aspexit, idè cum Christo vixit, illius desideria impleta fuerunt, & propriis oculis desideratum cunctis gentib. intuitus est, ac tandem cygnus ille, ante obitum ipsam mortè prænunciens, dulciter cantare cæpit. *Nunc dimittis seruum tuum Domine, secundum verbum tuum in pace.* Postquam Christum vidit, non amplius vità appetiit, oculi enim qui Iesum aliquando conspexerunt, nullo modo ad terrena perspicienda aperiri debet. Beatissimi, ergò & sanctissima Virgo in brachiis Simeonis Patri Aeterno filium offert, qui tantum munus libèter acceptans, ex manib. sancti Sacerdotis accepit, & ita suis oculis placuit, vt ppter illud totum hominū genus ad antiquam amicitiam reuocauerit. O dulcissime Iesu, amor & desiderium nostrum, spei & securitatis firmissima columna, te intra nostra brachia & corda, sicut sanctus Simeon, validè compressum tenere vellemus, vt semper Patri Aeterno offerremus. Propheta Daniel cap. 7. Sic ait. *Et ecce cum nubibus cæli, quasi filius hominis veniebat, & vsque ad antiquum dierum pervenit, & in conspectu eius obtulerunt eum.* Vbi insinuatur, Dei Filium per-

petuò suos electos Patri Diuino præsentare. & ipsos eundem Dei Filium suo patri offerre & immolare. Si vos ergò, filii charissimi, spiritalia bona à Deo certò impetrare velitis, semper dulcissimum Iesum tanquam thesaurum in fititum ac munus pretiosissimum offeratis: Hoc cibo libenter vescitur senex Isaac, quo Iacob benedictionem, aliàs sibi indebitam, consequitur, ne igitur in illius conspectu vacui appareatis, semper vobiscum vestrum Saluatorem, siue ad merendum, siue satisfaciendum deferatis, sic cœlestem Ierusalem cum sancto Simeone & Beatiss. Maria ingredi poteritis, in præsentī vita per gratiam, & in futura per gloriam, quam mihi & vobis præstare dignetur Iesus Christus. Amen.

Sermo secundus.

PRO SALVTATIONE Angelica.

Odīe dies est exultationis & lætitiæ, præcipuè tamen pro pauperibus, cum amicitia Dei & illius beneficia erga hominem aperte manifestentur. Hodīe via securissima aperitur, vt in nostris necessitatibus efficax remedium inueniamus. Qui in hoc sæculo pauperes sunt,